

- 2) Трябва ли член 9, параграф 3 във връзка с член 2, буква г) от Директива 2011/95/ЕС да се тълкува в смисъл, че за да се установи наличие на основателно опасение от преследване и реална опасност („real risk“) от преследване или нечовешко или унизително третиране или наказване от страна на някой от посочените в член 6 от Директива 2011/95/ЕС субекти, във връзка с религиозни действия или форми на поведение, които са наложени от активно изповядваното от молителя религиозно учение и съставляват основен елемент от него или се основават на религиозните вявания на молителя, тоест са особено важни за религиозната му идентичност, и които са забранени под страх от наказание в страната му на произход,
- а) е необходимо да се направи сравнителен оценъчен анализ, при който трябва да се съпостави броят на членовете на религиозното движение на молителя, които практикуват вярата си в нарушение на забраната, с броя на реалните случаи на преследване на тези религиозни действия в страната на произход на молителя и да се вземат предвид евентуалните моменти на несигурност и непредвидимост в практиката на държавните органи на наказателното преследване,
- или
- б) е достатъчно да може да се докаже, че в наказателната практика на страната на произход реално се прилагат разпоредбите, [забраняващи] под страх от наказание религиозните действия или форми на поведение, които са наложени от активно изповядваното от молителя религиозно учение и съставляват основен елемент от него или се основават на религиозните вявания на молителя, тоест са особено важни за религиозната му идентичност?
- 3) Съвместима ли е с принципа за предимството на правото на Съюза национална процесуална разпоредба, съгласно която правната преценка на ревизионния съд обвързва решаващия съд (в настоящия случай — член 144, параграф 6 от *Verwaltungsgerichtsordnung* (Административно-процесуалният кодекс), при положение че решаващият съд би желал да възприеме различно от даденото от ревизионния съд тълкуване на норма от правото на Съюза, но е възпрепятстван да постъпи така дори след провеждането на производство по преюдициално запитване по член 267, втора алинея ДФЕС поради изискването в националното право за съобразяване с правната преценка на ревизионния съд?

(¹) Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила (ОВ L 337, стр. 9).

**Преюдициално запитване от Finanzgericht Düsseldorf (Германия), постъпило на 17 април 2015 г. —
GE Healthcare GmbH/Hauptzollamt Düsseldorf**

(Дело C-173/15)

(2015/C 236/32)

Език на производството: немски

Запитваща юрисдикция

Finanzgericht Düsseldorf

Страни в главното производство

Жалбоподател: GE Healthcare GmbH

Ответник: Hauptzollamt Düsseldorf

Преюдициални въпроси

- 1) Могат ли лицензионните такси по смисъла на член 32, параграф 1, буква в) от Регламент (ЕИО) № 2913/92 (¹) на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността (МК) да се включват в митническата стойност, въпреки че нито при сключването на договора, нито към релевантния за възникването на митническото задължение момент, който в случая се определя от член 201, параграф 2 и член 214, параграф 1 от МК, се установява, че се дължат лицензионни такси?

- 2) При положителен отговор на първия въпрос: могат ли лицензионните такси за търговска марка по смисъла на член 32, параграф 1, буква в) от МК да се отнасят до внесените стоки, въпреки че те се плащат и за услуги и за използването на корена на думата, която е името на общата група?
- 3) При положителен отговор на втория въпрос: могат ли лицензионните такси за търговска марка по смисъла на член 32, параграф 1, буква в) от МК да бъдат условие за продажбата на стоките за износ, внесени с местоназначение в Общността по смисъла на член 32, параграф 5, буква б) от МК, въпреки че плащането им се изисква и се извършва от предприятие, свързано с продавача и с купувача?
- 4) При положителен отговор на третия въпрос и ако, както в случая, лицензионните такси се отнасят частично до внесените стоки и частично до предоставените след вноса услуги: пропорционалното разпределение, което съгласно член 158, параграф 3 от Регламент (ЕИО) № 2454/93 ⁽¹⁾ на Комисията от 2 юли 1993 година за определяне на разпоредби за прилагане на Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета за създаване на Митнически кодекс на Общността (Регламент № 2454/93) и тълкувателните бележки към член 32, параграф 2 от МК в приложение 23 към Регламент № 2454/93 се извършва само на база на обективни и количествени данни означава ли, че само митническата стойност по член 29 от МК може да бъде коригирана или в случай, че митническата стойност не може да се определи по член 29 от МК е възможно да се прибегне до разпределението по член 158, параграф 3 от Регламент № 2454/93 и при определянето на митническата стойност по член 31 от МК, доколкото иначе тези разходи не биха се взели предвид?

⁽¹⁾ ОВ L 302, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 5, стр. 58.

⁽²⁾ ОВ L 253, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 7, стр. 3.

Преюдициално запитване от Înalta Curte de Casație și Justiție (Румъния), постъпило на 20 април 2015 г. — Taser International Inc./SC Gate 4 Business SRL, Cristian Mircea Anastasiu

(Дело C-175/15)

(2015/C 236/33)

Език на производството: румънски

Запитваща юрисдикция

Înalta Curte de Casație și Justiție

Страни в главното производство

Жалбоподател: Taser International Inc.

Ответник: SC Gate 4 Business SRL, Cristian Mircea Anastasiu

Преюдициални въпроси

Следва ли член 24 от Регламент (ЕО) № 44/2001 на Съвета от 22 декември 2000 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела ⁽¹⁾ да се тълкува в смисъл, че в хипотезата на „компетентност[...], която произтича от други разпоредби на настоящия регламент“, попада и положението, в което страните по договор за прехвърляне на правата върху марка, регистрирана в държава — членка на Европейския съюз, са се договорили недвусмислено и безспорно да възложат компетентността за решаване на споровете във връзка с изпълнението на договорните задължения на съдилища от държава, която не е членка на Европейския съюз, и в която е местоживеенето (седалището) на ищеца, когато ищецът е сезирал съд от друга държава — членка на Европейския съюз, на територията на която е местоживеенето (седалището) на ответника?